

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 485/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], advokátom, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Tdo/16/2020 z 26. marca 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa v sťažnostnom návrhu ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 20. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich práv zaručených v čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 13 ods. 3 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49, čl. 50 ods. 1 a 6, čl. 144, čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 4 ods. 1, 3 a 4, čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2, čl. 39, čl. 40 ods. 1 a 6 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) č. k. 5Tdo/16/2020 z 26. marca 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie 1 000 eur a náhradu trov konania 375,24 eur, ktoré je najvyšší súd povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prievidza (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: ORP-665/OEK-PD-2005 v spojitosti s uznesením vyšetrovateľa ČVS: ORP-658/OEK-PD-2005 bolo 14. marca 2006 začaté trestné stíhanie a zároveň vznesené obvinenie sťažovateľovi pre pomoc na trestnom čine úverového

podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c) v spojitosti s § 250a ods. 1 a 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

4. Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza 20. júna 2016 podal na sťažovateľa obžalobu pre skutok právne kvalifikovaný v uznesení o vznesení obvinenia.

5. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1T/93/2016 zo 4. júna 2016 uznaný vinným z trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 a 3 v spojitosti s § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 14 mesiacov. Podstatou trestnej činnosti sťažovateľa bola pomoc na trestnom čine úverového podvodu, ktorej sa mal dopustiť poskytnutím nepravého potvrdenia o výške príjmu zo závislej činnosti a nepravých výplatných pásov, na základe čoho inému poskytol pomoc na vylákvanie úveru tým, aby iný od iného vylákal úver tým, že ho uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a spôsobil mu tak väčšiu škodu.

6. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal nesprávnosť výrokov o vine a treste, a aj ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 ústavy, ako aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 561/2018-10 z 9. októbra 2018 ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu ústavný súd uviedol, že v čase podania sťažnosti (23. augusta 2018) už v predmetnej trestnej veci okresný súd rozhodol (4. júna 2018) a z dôvodu podania odvolania sťažovateľom už prebiehalo odvolacie konanie. Ústavný súd konštatoval, že v čase doručenia sťažnosti okresný súd už v napadnutom konaní nemohol porušovať základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny ani jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto túto časť sťažnosti v súlade so svojou ustálenou judikatúrou odmietol podľa § 25 ods. 2 vtedy účinného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 50 ods. 6 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu ústavný súd uviedol, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ mohol podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť odvolací súd. Právomoc odvolacieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučovala právomoc ústavného súdu. Ústavný preto túto časť sťažnosti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

8. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2To/117/2018-1832 z 19. februára 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu vo výrokoch o treste odňatia slobody a sťažovateľovi uložil s poukazom na § 250a ods. 3 v spojitosti s § 53 ods. 1 a 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 peňažný trest

vo výške 300 eur. Pre prípad úmyselného marenia výkonu peňažného trestu ustanovil krajský súd sťažovateľovi podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiaca. K nesprávnosti výroku o treste krajský súd poukázal na neprímeranú prísnosť potrestania v dôsledku nižšej závažnosti konania sťažovateľa vzhľadom na oveľa aktívnejšie konanie priameho páchatel'a a narastajúci časový odstup od spáchania trestného činu.

9. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože dospel k záveru, že v rozsahu námietok sťažovateľa nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g), i) a k) Trestného poriadku. Najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia po zrekapitulovaní priebehu konania a uvedení sťažovateľovej argumentácie obsiahnutej v jeho dovolaní vyjadril ku každému dovolaciemu dôvodu, ktorý uviedol sťažovateľ.

10. Najvyšší súd vyhodnotil, že pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nemožno zahrnúť spôsob vyhodnotenia dôkazu, ale len porušenie zákonných ustanovení upravujúcich vykonanie jednotlivých dôkazných prostriedkov, pokiaľ sa napadnuté rozhodnutie opiera o nezákonné dôkazy. S poukazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku najvyšší súd poukázal, že spochybnenie vykonávania dôkazov nebolo napadnuté ani na hlavnom pojednávaní, ani v odvolaní. Vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) a k) Trestného poriadku najvyšší súd súhrnne uviedol, že argumenty sťažovateľa sa netýkali právneho posúdenia, ale výlučne skutkových zistení a stíhanie sťažovateľa nebolo neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Proti postupu a napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť. V rámci sťažnostného návrhu sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 3 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49, čl. 50 ods. 1 a 6, čl. 144, čl. 149 ústavy, čl. 4 ods. 1, 3 a 4, čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1 a 2, čl. 38 ods. 2, čl. 39, čl. 40 ods. 1 a 6 listiny a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu a napadnutým uznesením.

12. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 a čl. 13 ods. 4 ústavy, sťažovateľ argumentuje: *«Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj forma prejednávania mimoriadneho opravného prostriedku, vykazujú zjavné popieranie Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR: „Štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanovuje zákon“, v tomto prípade Trestný poriadok účinný od 01.01.2006 (zák.č.301/2005 Z.z.). V trestnom konaní sťažovateľa bolo zákonné postupovať podľa Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a procesne postupovať podľa Trestného poriadku účinného od 01.01.2006... Viedlo sa trestné konanie o skutku, ktorý už po 6tich rokoch v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva musel vec skončiť. Primeraná lehota skončila v roku 2010. Dovolací súd rozhodoval o priestupku, aj keď odvolací súd nesprávne citoval nesprávny hmotnoprávny predpis. Súdny konali výlučne podľa zákonov a negovali Ústavné práva a práva chránené Listinou ľudských práv a základných slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dovolací súd porušil článok 1 a 2 ods. 2 Ústavy SR, negoval aj ustanovenie článku 7 ods. 5 Ústavy a tým „nadradené“ normy platné v EÚ. Súdny ukladali trest,*

čo možno iba za trestný čin podľa zákona alebo na základe zákona. Zákon č. 140/1961 Zb. Trestný zákon vyžadoval v zmysle § 3 ods. 2 na to, aby skutok mohol byť trestným činom, aspoň malý stupeň spoločenskej nebezpečnosti. Ak by bol sťažovateľ stíhaný pre podvod v odseku 5 a hrozila by mu sadzba viac ako 10 rokov, bolo by možné uvažovať o zbytku stupňa spoločenskej nebezpečnosti, ktorý by oprávňoval použiť materiálny predpoklad pre označenie skutku ako trestný čin a vtedy by aj trest mohol byť akceptovaný (aj keď by bol v rozpore s ustanovením § 23 ods. 1, § 3 1 ods.1 platného a účinného Trestného zákona). Za skutok, ktorý sa v rozhodnutí neobjavil, nemožno ukladať žiaden trest s poukazom na aplikáciu ustanovenia § 3 ods.4, prípadne § 40, § 88, § 62 a iných ustanovení Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, ktorý je sťažovateľovi kladený za vinu. Skutok nie je po roku 2010 trestným činom, zanikla jeho trestnosť a nastúpilo porušovanie práv sťažovateľa, došlo k porušeniu ustanovenia čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého: „Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.“ Žiada sa tiež uviesť, že v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje aj na nedodržanie čl. 1 ústavy, hoci v sťažnostnom návrhu sa vyslovenia porušenia tohto ustanovenia nedomáha.

13. Podľa sťažovateľa: «Podľa čl. 50 ods. 1 Ústavy SR: „Len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy“. Skutok, ktorého stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť je nepatrný, nie je trestným činom. Súd jediný môže rozhodovať o vine a treste za trestný čin, avšak v prípade, ak skutok nie je trestným činom, nesmie uznať vinu. Ukladať trest možno len za trestný čin.» Sťažovateľ ďalej dôvodí: «Súdy porušili právo v zmysle článku 46 ods. 1, 2, 4 Ústavy SR v tom, že vylúčili svoje právomoci pri skúmaní rozhodnutí a postupov dotýkajúcich sa základných práv a slobôd. Dovolací súd mal za to, že sťažovateľ odmieta vinu, že namieta skutkový stav veci a preto, že využil právo na právnu pomoc, už nemal potrebu urobiť Ústave zadosť a prejednať dovolanie verejne, akoby tomu bránil čas a porušenie práva na konanie bez zbytočných prieťahov. Porušené bolo právo zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy, podľa ktorého: „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.“ V prípade, ak by bolo nariadené hlavné pojednávanie, tak by sa celý senát oboznámil s obsahom obhajoby v riadnom súdnom konaní a aj v mimoriadnom dovolacom konaní. Pri zachovaní zásady a práva prejednať vec verejne by rozhodnutie senátu s absolútnou istotou nebolo v pomere 3:0. Pretože súd rozhodoval o skutku, ktorý už nevykazoval potrebnú výšku stupňa spoločenskej škodlivosti, nesmel využiť svoju jedinečnú právomoc rozhodovať o vine a treste. Nesprávne rozhodol aj v adhéznom konaní o náhrade škody. Týmto bolo porušené aj ustanovenie právo podľa čl. 50 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého: „Len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.“ a čl. 50 ods. 6 Ústavy SR: „Trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatela priaznivejšie.“ Dávame do pozornosti Ústavnému súdu, že prokurátor monokratickej inštitúcie zaprel svoje postavenie vyplývajúce z čl. 149 Ústavy SR, jeho vyjadrenie k podanému dovolaniu v tomto podaní nie je dôvodné vôbec komentovať. Pretože súdy sa svojej povinnosti a právomoci chrániť ľudské práva a základné slobody vyhli, z dôvodu nespravodlivého postupu bolo vydané nespravodlivé rozhodnutie, čím boli úplne flagrantne porušené garantované práva, uvedené v čl. 6 ods.1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti treba poukázať aj na práva chránené Listinou základných práv a slobôd a tam uvedené

v čl.4 ods. 1, ods.3, ods.4, čl.8 ods.2, čl.36 ods. 1, ods.2, čl.38 ods.2, čl.39, čl.40 ods.1 a ods.6.» Žiada sa akcentovať, že v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje aj na nedodržanie čl. 46 ods. 2 a 4 ústavy, hoci v sťažnostnom návrhu sa vyslovenia porušenia týchto ustanovení nedomáha.

14. Sťažovateľ ďalej v sťažnostnom návrhu namieta porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 3, čl. 49 a čl. 144 ústavy, avšak v kontexte sťažnostnej argumentácie nekonkretizuje, akým spôsobom malo dôjsť k porušeniu predmetných súčastí ústavného poriadku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavný súd zistil, že ústavnú sťažnosť je potrebné vo vzťahu k označeným právam podľa ústavy, listiny a dohovoru odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

17. Sťažovateľ z hľadiska materiálnej prioritizácie odôvodňuje zásah do ním označených práv nesprávnymi právnymi závermi najvyššieho súdu v napadnutom uznesení. Právny záver dovolacieho súdu, podľa ktorého sa dovolacie dôvody netýkali právneho posúdenia, ale výlučne skutkových zistení, a stíhanie obvineného nebolo prípustné, sťažovateľ rozporuje.

18. Ústavný súd podotýka, že dovolací súd sa námietke nesprávneho právneho posúdenia veci venoval naozaj stručne. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení usiluje o kvalifikáciu dovolacích námietok právneho charakteru do pozície skutkového posúdenia. Pozornosť je však nevyhnutné koncentrovať na nasledovnú podstatnú argumentačnú líniu dovolacieho súdu: „*Tak súd I. stupňa ani odvolací súd nezistili, že by stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obvineného, vzhľadom na jeho osobu, spôsob vykonania skutkov, spôsobenú škodu a napokon aj postoj obvineného k spáchanej trestnej činnosti bol nepatrný. Uvedené sa vzťahuje aj na uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. k) Tr. por.*“ Prostredníctvom citovaného odkazu na právne závery okresného súdu a krajského súdu, ktorý najvyšší súd systematizoval do napadnutého uznesenia, sa dostatočným spôsobom objektivizovalo stotožnenie dovolacieho súdu s právnou kvalifikáciou skutku tak, že v predmetnej veci neexistovala menšia ako nepatrná spoločenská nebezpečnosť činu pre spoločnosť. Týmto spôsobom sa dovolací súd síce stručne, ale predsa vysporiadal s dovolacou námietkou nesprávneho právneho posúdenia. Ani vzťahnutiu predmetnej argumentácie na dovolací dôvod normatívne objektivizovaný v § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku nemožno nič vytknúť. V intenciách oboch dovolacích dôvodov je ústavný súd toho názoru, že aj stručné odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu je akceptovateľné za predpokladu, že zrozumiteľným spôsobom ozrejmuje právnu stránku rozhodovacej formy. Ústavný súd v tejto súvislosti

podčiarkuje, že trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľa bola vyvodená vo svojej komplexnosti, z ktorej je možné identifikovať myšlienkovú rovinu uváženia všetkých relevantných skutočností vo veci konajúcimi súdmi (rozumej aj okresného súdu, ako aj krajského súdu, pozn.). Predmetné úvahy nie je ústavný súd oprávnený nahrádzať (v záujme vylepšovania už aj tak precízneho odôvodnenia rozhodnutí krajského súdu a okresného súdu, pozn.), pretože sú aj z dôvodu ich obsahovej obsažnosti preskúmateľné (porovnaj m. m. I. ÚS 288/2016). Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd ústavnú sťažnosť za nespôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

19. V rozsahu namietaného porušenia čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 13 ods. 1 písm. a), ods. 3 a 4, čl. 144, čl. 149 ústavy, ako aj porušenia čl. 4 ods. 1, 3 a 4 listiny ústavný súd konštatuje, že predmetné ustanovenia nezaručujú základné práva a slobody. Predmetné články predstavujú základné (respektíve všeobecné) pravidlá a zásady, ktoré nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou) (m. m. I. ÚS 288/2016). Tieto ustanovenia možno kvalifikovať len ako ústavné smernice, ktoré nemôžu byť zásadne priamo aplikovateľné v konaní o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy bez vyjadrenia, aké ústavné práva, k porušeniu ktorých mohlo dôjsť, z týchto ustanovení sťažovateľ vyvodzuje (pozri m. m. IV. ÚS 36/02). Ak teda sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta iba porušenie ustanovení ústavy, ktoré výslovne nezakotvujú základné práva a slobody, tak musí uviesť, aké ústavné práva, k porušeniu ktorých malo dôjsť, z týchto ustanovení vyvodzuje (pozri m. m. III. ÚS 7/02). Ústavný súd už viackrát vyriekol právny názor, že v odôvodnení sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí sťažovateľ vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým totiž všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný k ochrane tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách (pozri III. ÚS 352/2017, III. ÚS 463/2018).

20. Sťažovateľ je ďalej názoru, že najvyšší súd sa konaním a napadnutým uznesením dopustil porušenia čl. 36 ods. 2 listiny a čl. 46 ods. 2 ústavy. Ústavný súd podotýka, že predmetné ustanovenia nie sú v právnej veci sťažovateľa aplikovateľné. Článok 36 ods. 2 listiny a čl. 46 ods. 2 ústavy garantujú základné právo na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v správnom súdnictve. O to v sťažovateľovej veci nejde. Napadnuté uznesenie, ktoré je výsledkom rozhodovacej praxe v trestnom konaní, nemá žiaden súvis s avizovaným základným právom, ktorého uplatnenie predpokladá postup súdu v správnom súdnictve. Ak sťažovateľ namieta porušenie čl. 36 ods. 2 listiny alebo čl. 46 ods. 2 ústavy a nejde o externú kontrolu verejnej správy realizovanú správnym súdom, ústavný súd sťažnosť stabilne odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť (pozri napr. m. m. II. ÚS 89/08, III. ÚS 507/2017).

21. Vo vzťahu k zvyšku namietaných porušení základných práv a slobôd treba upriamiť pozornosť na štrukturálnu pozíciu ústavného súdu v systéme súdnictva. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu iba v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, inak môžu byť závery všeobecného súdu predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00). Ústavný súd je po preskúmaní napadnutého uznesenia z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označenými základnými právami a slobodami názoru, že v danej veci nejde o tento prípad. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 288/2016). Ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie je z tohto pohľadu ústavne udržateľné, pričom nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti.

22. Ústavný súd teda uzatvára, že právne závery najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením a sťažovateľom namietaným porušením základných práv. Vychádzajúc z uvedeného záveru, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie nezasiahlo do označených práv sťažovateľa, v nadväznosti na čo ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu